

غزل

دلے ز مہر لبالب، تہی ز کین دارم نہ نوش و نیش چوز نبور انگبین دارم
 مبین چشمِ حقارت بہ تنگی دلِ من دو عالم است کہ پوشیدہ اندرین دارم
 نشانِ خواجگی من ہمیں بس بہت کن نشانِ بندگی دوست بر جبین دارم
 من آن درختِ بلندم بگلشنِ تخلیق کہ فرق بر فلک و پائے بر زمین دارم
 نماز میکنم و دل بکار و بارِ جہان بکعبہ میروم و مت در آستین دارم

باین نو اے پریشان چہ دم ز نم محوی

کہ فکرِ صائب و طرزِ علیٰ حزین دارم